ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"వెరీ గుడ్ వెంకటలక్ష్మీ! ఇట్టే పట్టేస్తున్నావు. ముందు పేపర్ కాగితం తీసుకుని, దాని మీద కత్తిరించుకోవాలి. మీరంతా ఒకరి జాకెట్లొకరు కత్తిరించడం నేర్చుకోండి. ఎవరిది వారికంటే ఎదుటి వారి వైతే తప్పులు బాగా తెలుస్తాయి. మనది మనం సర్ది చెప్పుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాం." ఆ రోజు అందరికీ కటింగ్ చెయ్యడం నేర్పిస్తున్నారు సావిత్రీ మేడమ్.

మొదటి రెండ్రోజులు సూదిలో, బాబిన్ లో దారం ఎక్కించడం, కాలితో మిషన్ తొక్కుతూ, రెండు చేతులతో బట్ట పట్టుకుని అటూ ఇటూ కదిలిపోకుండా కుట్టు వెయ్యడం, చూపించారు. ప్రతీ ఒక్కరి దగ్గరికీ వెళ్ళి నేర్పించారు. అందరికీ చకచకా కుట్టెయ్యడం వచ్చేసింది. కటింగ్ దగ్గరకొచ్చే సరికి మాత్రం తడబాటొచ్చేసింది. కత్తెర పట్టుకోడం నేర్చుకోవడనికే గంట పైన పట్టింది అందరికీ. మొత్తానికి ఇరవై జాకెట్లూ కత్తిరించి నంబర్లేసుకుని పెట్టుకున్నారు.

ఆ రోజు సంస్థ స్థాపించిన రోజట. ప్రత్యేకంగా పాయసం చేశారు. భోజనాలకి కూర్చునే ముందు ప్రార్ధన చెయ్యాలి. ఎవరి దేముడిని వాళ్ళు తలుచు కోవచ్చు మనసులో. ట్రైనీలలో ఐదుగురు క్రిస్టియన్ అమ్మాయిలున్నారు. ఒక క్రమ శిక్షణతో.. ఆటపాటలతో మళ్ళీ బాల్యానికి తీసుకెళ్ళి పోతున్నారు అందరినీ. మేడమ్స్ ప్రతీ బాచ్ తో కలిసి మెలసి తిరుగుతూ, వారితో సమానంగా ఉండటం వల్లేమో.. ఎప్పుడూ హుషారుగా, చలాకీగా ఉంటారు. పిల్లలు కూడా కొత్త వాతావరణానికి అలవాటు పడుతున్నారు.

వారం రోజులయ్యేసరికి, ప్రతీ ఒక్కరూ అందరికీ తెలిసిపోయారు. కుటుంబ నేపథ్యాలూ, భవిష్యత్ ప్రణాళికలూ.. అన్నీ మాట్లాడుకుంటూ, ఎప్పట్నుంచో తెలిసున్న ఆప్త మిత్రుల్లా అయిపోయారు.

అదే సాన్నిహిత్య మహిమ. క్రమంగా పొరలు తొలగి మనుషుల్ని దగ్గర చేస్తుంది. ఆప్యాయత, ప్రేమ.. దగ్గరితనం, ఎదుటి వారి గురించి ఆలోచించగలగడం.. అన్నీ ఒకర్నొకరు కలుస్తుంటేనే కలుగుతాయి. అదే క్రమంగా సార్వజనిక మవుతుంది.

ఎవరి మీద ఎవరికి ఎందుకు ప్రేమ కలుగుతుందో.. అది ఏ రకమైన ప్రేమో ఎవ్వరూ చెప్పలేరు. దాన్నే చూసుకున్న వేళావిశేషం అంటుంటారు. అదే విధంగా ఏ కారణం లేకుండానే, ఉట్టి పుణ్యానికి ద్వేషించడం కూడా.. నాణానికి ఒక పక్క బొమ్మ, ఇంకొక పక్క బొరుసు వుంటాయి కదా!

ఒక అడవిలోనో, ఎడారిలోనో ఇద్దరు మనుషులు చిక్కుకు పోతే ఏమవుతుంది? వారు బద్ధశత్రువులే అనుకుందాం. ఒక్కరూ ఎక్కడికెళ్ళలన్నా ఏమవుతుందో అనే భయం. కొత్త పరిసరాలు. ఎక్కడ ఏముందో తెలియదు. అటువంటి పరిస్థితుల్లో.. అహంతో మొదట్లో బిగుసుకుపోయి కూర్చున్నా, కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ ఎవరో ఒకరు తెర తొలగిస్తారు.

నర మానవుడు లేని ఒక ద్వీపం మీదికి కొట్టుకెళ్ళిన ఒకతను, దొరికినవి తింటూ, ఒక బొమ్మని చేసి, దానికో పేరు పెట్టి, దాంతో మాట్లాడుతూ, దాన్నే స్నేహితుడిలా భావించి కష్ట సుఖాలు చెప్తూ ఏళ్ళు గడిపేస్తాడు, ఒక సినిమాలో (కాస్ట్ ఎవే). ఆ తరువాత ఒక పడవ తానే చేసుకుని ఎలాగో కష్టపడి, జనారణ్యం లోకి వస్తాడు.. ఆ తరువాత ఏమయింది అనేది వేరే సంగతి కానీ.. ఒంటరి తనాన్ని పోగొట్టుకోడానికి అతను పడిన తపన కళ్ళ నీళ్ళు తెప్పిస్తుంది.

కిరణ్మయి సొసైటీ వాళ్ళు పెట్టిన వొకేషనల్ ట్రైనింగ్ సెంటర్లో కూడా అంతే.. ట్రైనీలంతా దగ్గర దగ్గర్లో ఉన్న ఊర్ల నించే వచ్చినా.. అంతకు ముందు ఒకరి కొకరు పరిచయం లేదు. సరిగ్గా తిండికీ బట్టకీ మాత్రమే బొటాబొటీగా సరిపోయేట్లు వచ్చే సంపాదనలున్న కుటుంబాలు. ఏ పండగో పబ్బమో వచ్చినా క్లుప్తంగానే చేసుకోవాల్సిన పరిస్థితులు.

నాలుగు రోజుల్లోనే విడదీయలేని బంధమేర్పడింది అందరి మధ్యా. రాత్రిళ్ళు పడుకునే వరకూ ఒకటే కబుర్లు.. జట్లు జట్లుగా. సాయం సంధ్యా సమయంలో కాలవొడ్డున తిరుగుతూ భవిష్యత్ ప్రణాళికలు.. పిల్లల్ని ఆడించడంలో, వంటింట్లో పనులు చెయ్యడంలో.. అన్నిటా అంతటా కలసి మెలసి తిరుగుతూ ఆప్యాయంగా పలకరించుకుంటూ.. అదొక కొత్త ప్రపంచమైపోయింది.

వెంకటలక్ష్మి మేనకోడలి బారసాల ఆదివారం వచ్చింది. సెంటర్ నుంచి స్నేహితురాళ్ళందరినీ రమ్మని ఆహ్వానించింది. పది మందికి మాత్రమే వీలయింది. సావిత్రీ మేడమ్ అందరినీ తీసుకుని వెళ్ళింది.

వెంకటలక్ష్మి పుట్టింటివాళ్ళ ఆప్యాయతని, నారాయడి మంచితనాన్ని స్నేహితురాళ్ళందరూ మెచ్చుకున్నారు. సాంబడు తండ్రిని వదిలిపెట్టలేదు. మల్లయ్య, జాలమ్మలు మాత్రం రాలేదు. మరుసటి ఆదివారం పాలెం వెళ్ళి చూసి రావాలని నిశ్చయించుకుంది వెంకటలక్ష్మి. అప్పుడే తనకి కూడా కుట్టు నేర్చుకునే అవకాశం ఇమ్మని పెద్దయ్య భార్య, సావిత్రి మేడంని అడిగింది. వచ్చే బాచ్ లో ప్రయత్నం చేస్తానని ఆవిడ మాట ఇచ్చింది ఆవిడ.

“తాతా!” ఎగిరి మల్లయ్య మీదికి దూకాడు సాంబడు.

“అబ్బయ్యా.. అట్టా మీద పడితే తట్టుకోలేనయ్యా! ముసలై పోయా కద..” మల్లయ్య వెలిగి పోతున్న మొహంతో సాంబడిని ఒళ్ళో కూర్చో పెట్టుకుని ముద్దులు కురిపించాడు.

“వచ్చేశారే.. మా బంగారం. ఎట్టున్నవయ్యా? నాయనమ్మ ఏవన్నా గురుతుకొచ్చిందా? బెంగ పెట్టుకున్నావా? అక్కడ అల్లరి చేశావా?” జాలమ్మ ఆగకుండా ప్రశ్నలు..

“నెమ్మదిగా.. ఇటు తీసుకురా.” నారాయడు, వెంకటలక్ష్మి కుట్టు మిషన్ ని, పడమటింట్లోకి దారి చూపిస్తూ పెట్టించారు. ఇద్దరు కూలీలు.. టౌన్నించే వచ్చారు.

“ఏందేమ్మా ఇదీ.. దీంతోనే నంటా కుట్టేదీ. మా అమ్మే ఎంత చిక్కి పోయినావే. సాంబడు కూడా. “ జాలమ్మ వెనుక వెనుకే తిరుగుటుంటే.. చెయ్యి పట్టుకుని తీసుకెళ్ళి బెంచీ మీద కూర్చోపెట్టాడు నారాయడు.

“కాసేపిట్టా కూర్చో.. అయ్యన్నీ సర్దాక, మాట్లాడు కుందాం.”

వణికి పోతూ కూర్చుంది జాలమ్మ. వెంకటలక్ష్మి, సాంబయ్యల సంగతేమో కానీ ఆవిడకి కళ్ళల్లో ఉన్నాయి ప్రాణాలు. ఏ రోజూ కడుపు నిండా ముద్ద తిన్నట్టు లేదు. అంతా సర్దేశాక, వెంకటలక్ష్మి దగ్గర కూర్చుని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది.

“ఇదేందమ్మ. ఇట్టైతే ఎట్టా చెప్పు. ఇంక నుంచీ నే చెప్పినట్టే యినాల. ఏదిచ్చినా వద్దనక తినాలి. మేం గుండ్లల్లా ఉన్నాం. వేళకి అన్నీ పెట్టారు.” ఒక్క క్షణం వెంకటలక్ష్మికి ఎందుకెళ్ళామా అని బాధేసింది.

"మరి ఒక్క సారన్న రాలే కదే మీరు. మరి బెంగుండదా?"

"నిజమే అత్తా. ఆదివారం కూడా క్లాసులు తీశారు. బాగా నేర్చుకోవాలని. ఇప్పుడు చూడు, సల్వార్ కమీజుల దగ్గర్నుంచీ కుట్టేత్తా నేను. నీ జాకిట్లిట్లా డొల్లల్లా యేల్లాడుతుంటయ్యనుకున్నావా? ముందు అన్నీ సరి చేసి కుట్టేత్తా రేపీపాటికి. మరి ఆకలేత్తంది. ఏవన్నా పెడతావా లేదా?" వెంకటలక్ష్మి గోముగా అడుగుతుంటే జాలమ్మ కొత్త శక్తి వచ్చినట్లు తటాలున లేచి పన్లోకి జొరబడింది.

"ఒక్కరగంటలో చేసి పెట్టనూ! మీరొత్తన్నారని ఇందాకే మామ యెల్లి నాలుగు చేపలట్టుకొచ్చాడు."

"భలే ఫిట్టింగయిందే వెంకటలచ్మీ! ఇంత బాగా నేర్చుకున్నావా? ఎంతిమ్మంటా జాకిట్టుకీ?" పక్కింటామె సంబర పడుతూ వచ్చింది.

"మీరిది వరకు దర్జీకి ఇచ్చినంతే ఇయ్యత్తా.."

"అంతిచ్చేట్టయితే ఇంక నువ్వెందుకే? ఆళ్ళకే ఇచ్చే పని కదా! ఇంకోమాట జెప్పు."

వెంకటలక్ష్మికి మొహమాటం విసుగూ ఒకేసారి వచ్చాయి. నేర్చుకునేటప్పుడు, ఇవన్నీ ఊహించలేదు. బాగా కుట్టినందుకు, ఎక్కువియ్యక పోయినా.. పాత దర్జీ కిచ్చినంతైనా ఇస్తారనుకుంది. అందులోనే బేరాలా..

"సర్సరే.. మీ ఇట్టం." పనిలో పడిపోయింది, తలెత్తకుండా.

ఊళ్ళో ఉన్నవే నూట యాభైకి ఒకటో రెండో తక్కువే ఇళ్ళు. అందులో కొంత మంది పట్నం వెళ్ళినప్పుడు పాత బట్టలమ్మే వాళ్ళ దగ్గర మంచి జాకెట్లు, చీరలు కొనుక్కుంటారు. అవే వాళ్ళ సైజుకి టాకా లేసుకుని వాడుతుంటారు.

చిన్న పిల్లలక్కూడా రోడ్ల పక్కన ఫుట్ పాత్ ల మీద అమ్మే గౌన్లే కొంటారు. దిగువ మధ్య తరగతి కుటుంబాలు అన్నీ. అయితే ఆ కొన్న గౌన్లన్నీ అడ్డదిడ్డం సైజుల్లో ఉంటాయి. వాటన్నింటినీ సైజు చెయ్యడానికీ, గట్టి కుట్లు వెయ్యడానికీ తీసుకొస్తున్నారు. కొత్త గౌనుకిచ్చినంత ఇవ్వరు కదా! ఒక్కో గౌనుకి రూపాయో రెండో ఇస్తే గొప్ప. ఇంక లోపల్లంగాలు.. బట్ట కొని కుట్టించే కంటే, ఫుట్ పాత్ మీద అమ్మే రెడీ మేడ్వి కొంటే బాగా చవక. వాటికీ, గట్టి కుట్లు,, రెండు రూపాయలు కూలీ.

ఊర్లో ఉన్న ఏకైక దర్జీ కుటుంబం హుస్సేనుది. రెండు తరాల్నుంచీ ఆ కుటుంబం వారే ఊళ్ళో కుట్టు పనులు చెయ్యడం. మొదట్లోనే వెంకటలక్ష్మికి సందేహ మొచ్చింది.. హుస్సేన్ కి పోటీ అవుతానేమో నని. కానీ ఎప్పుడెళ్ళినా ఖాళీ లేదంటుంటే బోలెడు పనుందేమో అనుకుంది.

వెంకటలక్ష్మి ట్రైనింగ్ అయి ఆరు నెలలయింది. మూడు వందలు కూడా రాలేదు.

"ఏందో అనవుసరంగా ఈ ట్రైనింగూ అదీ గొడవ.. శుద్ధ దండగ. ఈ మిషనొకటి, కాళ్ళకీ చేతులకీ అడ్డం తప్ప." నారాయడితో వాపోయిందొకసారి.

"ఫర్లేదే యెంకీ! ఏ విద్దయినా ఎప్పటికీ వృధా కాదు. నేనెళ్ళి హుస్సేన్ తో మాటాడొస్తా. ఆళ్ళేదోటి చేస్తంటారు కదా బతకటానికి."

వెంకటలక్ష్మి నిరాశగా చూసింది. నిజం చెప్పుకోవాలంటే ఇల్లుగడవడానికి చాలా ఇబ్బందిగా ఉంది. దాచి పెట్టుకున్న తిండి గింజలు అయిపోతున్నాయి. ఈ సంవత్సరం పంట కూడా అంత ఆశాజనకంగా లేదు. ముందు ముందు గడ్డురోజులే అని తెలిసి పోతోంది.

"అట్టా పెట్టకే మొహం యెంకీ! ఏదోటి ఆ భగమంతుడే చూపిస్తాడు దారి." నారాయడికి గుండె కరిగి చేతిలో కొచ్చినట్టనిపించింది. కుటుంబం కోసం ఎంత కష్ట పడుతోంది? ఆ పల్లెలో అన్ని కుటుంబాలలో అంతే. ఆడవాళ్ళు కూడా మగాళ్ళతో సమానంగా పనిచేస్తారు. ఏదో ఒక పని.. అది చేపలు పట్టడమైనా, నాట్లు వెయ్యడమైనా, కుప్ప నూర్పడమైనా.. ఏదైనా సరే!

"నువ్వొక్కడే అంతా నెత్తి మీదేసుకుంటే.. నే సూడ లేకపోతన్నా మామా! మీ నాయనైతే.. దగ్గి దగ్గి యాష్టై పోతన్నాడు. టౌన్లో డాక్టర్ కి చూపించాలి వెంటనే. అత్త కూడా రోజు రోజుకీ చిక్కి పోతాంది. నా కైతే భయమేస్తోంది. ఈ గుళ్ళ పేరు తీసుకెళ్ళి తాకట్టు పెట్టో, అమ్మో డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళు.. అది కూడ రేపే."

ఉన్న ఒకే ఒక బంగారు నగని ఇచ్చేస్తోంది.. నారాయడికి నోట్లోంచి మాట రాలేదు. ఆలు మగల మధ్య అనుబంధం, ప్రేమ అంటే ఇట్లాగే ఉంటుందా!

"అట్టగే యెంకీ! రేపే తీసకెల్తా. అట్టా బైటికెళ్ళి చూసొస్తా.. హుస్సేన్ తండ్రిని ఏడకి తీసుకెళ్ళారో, ఎంతయిందో కనుక్కునొస్తా."

"ఈ పాలెంలో దర్జీ పని చేసి డబ్బు సంపాయిద్దావనే.. ఉన్న నాకే పని పాటు లేదు నారాయడా! రిపేరింగులయ్యా అంటే నా వల్ల కాదని సెప్తా అనుకో! లేక పోతే.. పాంట్లు, షర్ట్ లు నిఖార్సుగా కుట్టగలోడిని, గట్టి కుట్టేస్తావా అని లంగాలు, అంచులు కుట్టవా అని ఓణీలు తెస్తే నా పరువేం గావాలి చెప్పు. ఆళ్ళే చేత్తో కుట్టీసుకోవాలి.."

"అది కాదన్నా! మరి నీకు డబ్బెట్లా వస్తాంది? ఇక్కడ అంత లావు షోకులేం లేవు కదా?" నారాయడు నీరసంగా అడిగాడు. పొద్దుట్నుంచీ టీ చుక్కలు తప్ప ఏం వెయ్యలేదు లోపలికి.. పెందళ కడే అన్నం వండేస్తా అంది వెంకటలక్ష్మి.

ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు హుస్సేను. తప్పేం ఉంది? నారాయడికి సాయం చెయ్యడం వల్ల తనకొచ్చిన నష్టమేం లేదు. పైగా చిన్నతనాన్నుంచీ కలిసి మెలిసి తిరిగారు..

"ఈ పాలెంని నమ్ముకుంటే కుండలెప్పుడో ఢింకీలు కొట్టేవి. టౌన్లో రెడీ మేడ్ షాపు నుంచి పని తెచ్చుకుంటా. వాళ్ళు బాగనే ఇస్తారు డబ్బులు. పనిని బట్టి.. కుట్టే శాల్తీని బట్టి.."

"మరి అందరికీ ఇస్తారా పని? ఎట్టాదొరుకుద్ది? నువ్వే కాస్త సాయ పడాలన్నా!"

దీనంగా అడుగుతున్న వారాయడిని చూస్తుంటే జాలేసింది హుస్సేనుకి. ఎంత అవుసరం లేకపోతే ఇట్లా అడుగుతాడు? పది మందికి పని చూపించి అన్నం పెట్టినోళ్ళు. ఎందుకో పంటల దిగుబడులే లేవు. అకాల వర్షాలు.. కావల్సినప్పుడు వాన చుక్కే లేకపోవడం. ప్రకృతి కినుక వహిస్తే ఎవరేం చెయ్యగలరు?

"ఇస్తారన్నా! బోలెడు పనుంటుంది. పని చేతనైతే చాలు. ఎంతిస్తారనేది చేసే పనిని బట్టి ఉంటుంది. రేపెళ్తన్నా. వస్తావా? వదిన రానవసరం లేదు. మనం సరుకు తెచ్చేసుకోవచ్చు."

"ఇంకో సంగతి.. ఆ మధ్యిని మీ నాయనకి జబ్బు చేస్తే ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళావు కదా! ఎక్కడ.. ఎంతయింది? ఆ సాయం కూడ చెయ్యాలన్నా! మా అమ్మని నాయని చూపియ్యాల."

"అట్టాగే చూపిద్దాం. రేపు అందరం కలిసి పోదాం. గవర్నమెంటాసుపత్రే ఉంది. ఆళ్ళే మరి గుంటూరేవన్నా తీసుకెళ్ళమంటారేవో! జబ్బుని చూసి కానీ చెప్పలేరు. సొమ్ము రెడీ చేసుకో."

వెళ్ళిన పనై నందుకు ఆనందంగా ఇంటికెళ్ళాడు నారాయడు.

ఇంట్లోనుంచి వస్తున్న వాసనలకి ఆకలి రెట్టింపయింది. అడుగులు హుషారుగా పడ సాగాయి. లోపలికి కూడా వెళ్ళకుండా రెండు చెంబులు స్నానం చేసి, తుడుచు కుంటూ తూరుపింట్లోకి వెళ్ళాడు.

అలికిడి విన్న వెంకటలక్ష్మి, అప్పటికే నాలుగు సత్తు పళ్ళాలు పరిచి.. అన్నం గిన్నె, చేపల పులుసు వడ్డించింది. సాంబడు, తాత చెయ్యి పట్టుకుని తీసుకొచ్చాడు.

"నువ్వు కూడా యెట్టుకో వెంకీ! ఉన్నది అందరం సరుదుకుని తిందాం." జాలమ్మ కూచుంటూ, ఇంకొక పళ్ళెం పెట్టింది.

"ఎప్పుడూ పులుసేనా.. నాక్కూర కావాలి.." సాంబడు పేచీ పెట్టబోయాడు.

"నీకు బంగాళ దుంప కూర చేశాలేరా.. దా!"

"దుంపలెక్కడియే యెంకటలచ్చిమీ?" మల్లయ్య ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

ఇంట్లో రూకలైపోయి చాలా రోజులే అయింది. రోజూ మిరపకాయ కారం, ఉల్లిపాయ రోటి పచ్చడి, చేపలు దొరికిన్నాడు చేపల పులుసూ.. బజారు కెళ్ళి కూరలు కొని నెల పైనే అయింది. ఇంక కొద్ది రోజులలో బియ్యం కూడా నిండుకునే పరిస్థితి.. ఏదో ఒక ఆధారం దొరక్క పోతే!

మల్లయ్య గొంతులో ఆనందం. కమ్మటి దుంపల వాసన పీల్చి ఎన్నాళ్ళయిందీ..

"నిన్న షావుకారు గారమ్మాయికి నాలుగు ఓణీలకి అంచులు కుట్టిచ్చా. అర కిలో బంగాళ దుంపలు ఇచ్చింది. దొడ్లో ఉన్న పచ్చి మిరపకాయ, కరేపాకు వేసి కూర చేశా." అందరికీ కూర వడ్డించింది. తృప్తిగా అన్నాలు తిన్నారు అందరూ.

అప్పుడు.. నారాయడు మర్నాడు టౌను కెళ్తున్నామని చెప్పాడు.

'ఇప్పుడాసుపత్రెందుకురా మాకు. ఏదో వయసొచ్చాక రోగాలు రాకుండుంటయ్యా! కాస్త కషాయం తాగుతే అదే పోతంది. ఇప్పుడు అన్ని డబ్బులు ఖరుసు చేసి అదేవంత అవుసరం చెప్పు?" మల్లయ్య, జాలమ్మ కూడా వద్దనేశారు.

"అట్టనద్దమ్మా!. నేనెట్టాగా యెల్లి, యెంకికి మిషను బట్టలు తెద్దావనుకుంటన్నా. అట్టగే ఒక్క సారి చూపించుకునొచ్చేద్దాం. ఇంకేం మాట్లాడకండి. మనం ఎల్తన్నావంతే!" నారాయడు ఇంకోమాట చెప్పనియ్యలేదు.. ఎవరినీ కూడా.

వెంటనే బైటికెళ్ళి పోయాడు.. షావుకారు దగ్గరకెళ్ళి, నగ తాకట్టు పెట్టి డబ్బు తేవడానికి.

అన్నాలు తినేశాక తూరుపిల్లంతా సర్ది, వొళ్ళంతా చితచితగా ఉంటే నాలుగు చెంబులు నెత్తి మీద నుంచి పోసుకుందామని దొడ్లో కెళ్ళింది వెంకటలక్ష్మి. ఎక్కడిదో.. వంట జాగా దగ్గర గూడు సర్దుతుంటే ఓ సబ్బు ముక్క దొరికింది. వాసనంతా పోయింది.. అదేం సబ్బో కూడా తెలియట్లేదు. ఏదైతేనేం.. నీరు తగిల్తే నురుగొస్తోంది. అది చాలు మురికి వదల్చడానికి.

కడుపులు నిండాయేమో పెద్ద వాళ్ళిద్దరూ అట్లాగే చాపల మీద వాలి పోయారు. వెంటనే కునుకు పట్టేసినట్లుంది.. పెద్దగా గుర్రు వినిపిస్తోంది. సాంబడికి మూడేళ్ళు నిండుతాయి రెండ్రోజుల్లో. ఆ లోగా అక్షరాభ్యాసం చేద్దామనుకున్నారు కానీ కుదరలేదు. డబ్బులు సర్దుబాటవాలి. పైగా మల్లయ్య ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రంగానే ఉంది. రాత్రంతా ఖళ్ళు ఖళ్ళు మని దగ్గుతూనే ఉంటున్నాడు.

అటు తిరిగి, ఇటు తిరిగి.. అమ్మ ని ప్రశ్నలతో కాసేపు విసిగించి సాంబడు కూడా నాన్నమ్మ పక్కన దూరి నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

ఎప్పటి నుంచో నిద్ర మొహమెరుగని వారి లాగ అందరూ గాఢ నిద్రలోకెళ్ళి పోయారు.

ఆకాశం అంతా దట్టంగా మబ్బులు పట్టేసున్నాయి. రివ్వుమని చల్లని గాలి చెవులోకి కొడుతోంది. కళ్ళు చికిలించి ఆకాశంలోకి చూసింది వెంకటలక్ష్మి. అంతా ముదురు నీలం. కొంచెం దూరం లో ఉన్న సముద్రానికి, ఆకాశానికీ తేడా లేదు.. వానలు ఈ సారి దట్టంగా కురిసేట్లే ఉన్నాయనుకుంది. గోలెం దగ్గరకెళ్ళి నీళ్లలో చెయ్యి పెట్టింది. వేళ్ళు జివ్వుమన్నాయి. ఇంతటి చల్లటి నీళ్ళు, వంటి మీద పడితే..

అయినా సరే.. స్నానం చెయ్యాలిసిందే.. తప్పదు. బక్కెట్లో నీళ్ళు పడమటింటి లోకి తీసుకెళ్ళింది. ఇంట్లో అయితే కాస్త నయం.. చలిగాలన్నా ఉండదు.

అట్లాగే గడగడా వణుకుతూ స్నానం ముగించాననిపించి ముదురు నీలం ముతక చీర కట్టుకుని, తెల్లని జాకెట్టేసుకుంది.

తూములోంచి నీళ్ళన్నీ నెట్టేసి, పొడి బట్ట పెట్టి తుడిచింది. మధ్య వేలితో కుంకం తీసుకుని, గోడకున్న చిన్న అద్దంలోచి చూసి బొట్టు దిద్దుకుంది. ఎర్రని గుండ్రని బొట్టు.. నీలం కడలి మీద అప్పుడే ఉదయిస్తున్న పున్నమి చంద్రుడిలా ఉంది.

నారాయడు ఆయాస పడుతూ ఇంట్లోకి వచ్చాడు.

"వెంకీ! కాసిని మంచినీళ్ళియ్యే.."

"ఏందట్టున్నా? పని కాలేదా?" మంచినీళ్ళ గ్లాసు అందిస్తూ అడిగింది.

"అయిందే! అవకేం గానీ.. షావుకోరు మాత్తరం మా గట్టి మనిశనుకో. తూకం వేసి సగం బంగారానికే ధర కట్టాడు. అందులో ఒక నెల వడ్డీ తీసుకుని మిగిలింది ఇచ్చాడు. అంతా కలిపి నాలుగు వేలు కూడ రాలే.. పది వేల రూపాయల సరుక్కి." గటగటా నీళ్ళు తాగి గట్టిగా నిట్టూర్చాడు.

"అంతే మరి.. అవుసరం మందీ, యాపారం ఆళ్ళదీ. ఏం చేత్తాం. ఉన్నదే మనది. ఏదేమైనా అమ్మా నాయనల ఆరోగ్యం ముఖ్యం. రేపు మొదటి నావకే బయల్దేరండి. పచ్చడి అన్నం కట్టి ఇస్తా ముగ్గురికీ."

నారాయడు మంచం మీద వాలిపోయాడు.. కళ్ళు మూసుకుని. ఏదైనా ఆలోచించడానికికూడా శక్తి లేదు. బాగా చిక్కి పోయాడు ఆరు నెలల్లోనే.

"ఏందోనే ఈ బతుకులెట్టా తెల్లారతయ్యో భయమేస్తోంది. అస్సలీ పడమటిల్లు కట్టడం తప్పయ్యిందేమోనే యెంకీ! అంత వరకు హాయిగా ఉండే వోళ్ళం. ఊరుకున్నోడిని ఊరుకోక యెదవ పని చేశా.."

వెంకటలక్ష్మికి నారాయడ్ని అట్లా చూస్తుంటే.. జాలి, ప్రేమ పొంగుకొచ్చాయి.

మంచం మీద కూర్చుని నారాయడి కాళ్ళు ఒళ్ళోకి తీసుకుని వత్త సాగింది. నిజమే! ఈ జీవితాలిట్టా సాగ వలసిందేనా? అటు చూస్తే పుట్టింట్లో పరిస్థితులు కూడా రోజు రోజుకీ దిగజారుతున్నాయి. అయినా, ప్రస్తుతానికి తిండి గింజలకి లోటు లేకుండా సాగుతోంది. ఏదో అద్భుతం జరుగుతే కానీ.. మార్పుండదు.

"ఏం అద్భుతాలుంటయ్యి.. నాపిచ్చిగానీ.." మనసులోనే అనుకుంది.

నారాయడు కళ్ళు తెరిచి, వెంకటలక్ష్మిని చూశాడు. అప్రయత్నంగా పెదవుల మీదికి నవ్వొచ్చింది. పడుతున్న వేదనంతా చేత్తో తీసినట్లు మాయమై పోయింది. ఎంతో హాయిగా.. తనంత అదృష్టవంతుడు ఈ భూ ప్రపంచంలో ఉండడేమో అనిపించింది. నిజమే.. వెంకటలక్ష్మి లాంటి ఇల్లాలుంటే దేన్నైనా జయించవచ్చు.

నిజమే! ఒక్క విధిని తప్ప..

కళ్ళతోనే రమ్మని పిలిచాడు. ముందుకి జరిగి నారాయడి వక్షం మీద తల ఆన్చింది. ఆర్తిగా రెండు చేతులతో అతని నడుం పట్టుకుని బిగించింది. ఆ స్పర్శలో కోరిక లేదు.. సేద తీర్చుకోడం తప్ప. ఒకరి కొకరు తోడు నీడగా ఉన్నామన్న తృప్తి మాత్రమే ఉంది.

భార్యా భర్తల ప్రతీ పరిష్వంగం లోనూ శృంగార భావనలే ఉండవు. కష్ట సుఖాల్లో, వెలుగు నీడల్లో కలిగే ఒక ఓదార్పు, ఒక అనురాగం, ఒక స్నేహం, ఆత్మీయత.. అన్నీ కలగలిపిన అనుబంధమే ఈ ప్రేముడి.

నారాయడు ఒక చేత్తో వెంకటలక్ష్మి తల నిమురుతూ, ఇంకొక చెయ్యి వీపు మీద వేసి.. అలా ఉండి పోయాడు. ఒక అలౌకికమైన స్థితి అది. అట్లా ఎంత సేపుండిపోయారో.. కాల గమనం ఆగిపోయినట్లయింది. ఆగిపోతే ఎంత బాగుంటుంది.. అదే అనిపించింది ఇద్దరికీ.

అట్లా ఎంత సేపుండి పోయే వారో కానీ..

తలుపు ధడేల్ మని తోసిన చప్పుడు, అమ్మా అనే పిలుపు ఒకే సారి వినిపించి, వెంకటలక్ష్మి చటుక్కున లేచి నిలబడి, చీర

సవరించుకుని, చేతులు జాపింది.

సాంబడు పరుగెత్తి వచ్చి వాలి పోయాడు అమ్మ చేతుల్లో.

"ఏం కావాలి కన్నయ్యా?" ఎగరేసి ఎత్తుకుని, ఉప్పొంగి పోతున్న ప్రేమతో అడిగింది.

సాంబడు చేతులు అమ్మ మెడ చుట్టూ వేశాడు. మొహం లోకి తదేకంగా చూడసాగాడు.

"ఏందిరా అట్ల చూస్తన్నావ్? అమ్మ నెప్పుడూ చూడలేదా ఏంటి?" నవ్వుతూ అడిగింది వెంకటలక్ష్మి.

"ఈంత పేద్ద బొట్టు.. బాగుందమ్మా! రోజూ ఇట్టగే ఉండు. నాకు బాగుంటాది."

పకపకా నవ్వింది వెంకటలక్ష్మి. వాడి ఆశ్చర్యం, అమ్మ మీద ఉన్న ఆరాధన.. ఆ కనుల్లో అమాయకత్వం.. ముద్దొచ్చేశాడు. గట్టిగా హత్తుకుని తల మీద, బుగ్గల మీద ముద్దులు కురిపించేసింది.

"అమ్మా! ఆకలేత్తందే.." ఊపిరి గట్టిగా తీసుకుని అడిగాడు సాంబడు.

తల్లీ కొడుకుల విన్యాసాలు చూస్తూ నారాయడు లేచి కూర్చున్నాడు. అసంకల్పితంగా అతడి కన్నుల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. లేచి, ఇద్దర్నీ కలిపి తన కౌగిలి లోకి తీసుకున్నాడు. ఒక ఆవేశం, ఒక ఉద్వేగంతో నిండి పోయింది అక్కడి వాతావరణం.

బయటి వాతావరణం లో కూడా మార్పు జరుగుతోంది.

ఎకడెక్కడ్నుంచో మబ్బులన్నీ ఆ ప్రాంతంలో చేరుతున్నాయి. ఆకాశంలో ఒక పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. భూమి కదిలిపోతుందేమో అన్నంతగా ఒక పెద్ద ఉరుము.. చెవులు బద్దలయ్యేట్లు.

నారాయడు బైటికొచ్చి చూశాడు. కొంచెం సేపట్లోనే ఏం జరగనట్లు మామూలుగా అయిపోయింది. మబ్బులు పలచబడి, గాలి ఉధృతం కూడా తగ్గింది.. తగ్గినట్లు అనిపించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments